

[Hilmar Baunsgaard.]

statsministeren forstå, at hvis man med et meget snævert flertal tvinger afgørelser på de økonomiske områder igennem i folketinget, ja, så kan det medføre nogle psykologiske reaktioner i erhvervslivet, som ikke er heldige for den økonomiske aktivitet, vi gerne skulle have. Ved siden af også på en naturlig måde at bedømme dette som et led i den almindelige politiske diskussionsform tror jeg også man alvorligt skal overveje, om der ikke ligger noget i det, jeg har sagt om en vis psykologisk indflydelse på den økonomiske udvikling. Jeg tror, man skal tage det med i det almindelige kombinations- og konstruktionsarbejde over for, hvad der skal gøres, og hvad der kan gøres for at forbedre den økonomiske situation.

Poul Antonsen: I den økonomiske politik forfølger vi jo forskellige mål, og jeg vil gerne fremhæve de to væsentligste; der er jo en lang række. De to væsentligste mål i den økonomiske politik er jo økonomisk vækst, altså den stadige stigning i realindkomsten for de enkelte personer og for hele samfundet, og den fulde beskæftigelse, det fornemste sociale gode, som vi lægger vægt på til stadighed at forfølge, og som vi jo også i 1953 fik anbragt i grundloven.

Når vi forfølger disse to mål, løber vi samtidig risiko for, at det kan være vanskeligt at forfølge to andre mål, som kan hindre os i at forfølge de to førstnævnte mål. Vi løber en risiko for, at inflationen bliver for kraftig, og vi løber en risiko for, at vi kommer i betalingsbalancevanskeligheder. Vi må jo nok konstatere, at i øjeblikket, hvor beskæftigelsen er begyndt at svigte, og hvor der er risiko for, at arbejdsløsheden stiger yderligere, har vi samtidig nogen tilbagegang i vor valutastilling, men på det punkt har vi forholdsvis pæne reserver, så vi behøver vel ikke at være alvorligt bekymrede på grund af udviklingen af betalingsbalancen. Derimod må vi være bekymrede for beskæftigelsen, og vi må være bekymrede for, at man i denne situation griber til midler, som gør det vanskeligere for os på længere sigt at bevare den fulde beskæftigelse. Der er en afmatning i de andre lande, som er medvirkende til at gøre det vanskeligere for os, og den

bruges også som argument for, at vor industrieksport ikke er steget så meget i de senere år som tidligere. Vi har samtidig en afmatning i det danske væksttempo og står nu i den situation, at vi gerne vil undgå, at arbejdsløsheden bliver væsentlig større, samtidig med, at vi gerne vil undgå, at betalingsbalancesituationen løber løbsk.

Det er givet, at de reelle faktorer, som ligger bag udviklingen, yderligere i et vist omfang kan være forstærket af psykologiske forhold, og regeringen beskylder jo direkte oppositionen for at puste til disse forhold og derigennem skærpe den psykologiske frygt for udviklingen.

Vi har indtil i dag kun hørt om ét væsentligt område, hvor man fra regeringens side ville sætte ind for at klare den situation, vi nu er kommet i. Man har fra regeringens side den 24. oktober foretaget visse lemper inden for bygge- og anlægssektoren for derigennem at imødegå arbejdsløshed, fortrinsvis i visse områder af landet. Jeg tillader mig at erindre om den rapport, vi fik fra det økonomiske råds formandskab umiddelbart før vi trådte sammen i oktober måned. Heri pegede man på risikoen for en videreførelse af den udvikling, der allerede dengang var i gang; og som det væsentligste punkt, man ville advare imod, pegede man på, at man i hvert fald ikke burde lempe yderligere inden for bygge- og anlægssektoren, fordi man derigennem netop ville vanskeliggøre eksporterhvervenes muligheder for at videreføre den omstillingsproces, der var i gang, med henblik på, at vi også på længere sigt skal kunne fastholde og udbygge den økonomiske vækst og dermed i virkeligheden også fastholde den fulde beskæftigelse.

Vi har nu i dag fra statsministerens side fået forelagt noget, der blev kaldt et aktionsprogram, og jeg havde indtryk af, at dette blev fremsat i en positiv ånd. Jeg kan dertil sige, at vi naturligvis vil se på enkelthederne i forslagene, når de i løbet af de kommende år bliver lagt på folketingets bord i form af lovforslag. En lang række af de punkter — man kan betragte dem som større eller mindre, som væsentlige eller mindre væsentlige — er jo ting, som ikke vil blive iværksat nu og som slet ikke vil få nogen betydning for den konkrete situation i øjeblikket.

Hr. Hilmar Baunsgaard kaldte det så-